

POSTANOWIENIE

Dnia 9 lutego 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Michał Laskowski (przewodniczący)

SSN Jerzy Grubba (sprawozdawca)

SSN Jarosław Matras

w sprawie **K. R.**

skazanego za czyn z art. 197§3 pkt 2 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 9 lutego 2021 r.

zażalenia skazanego

na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 grudnia 2020r., sygn. akt IV KO 128/20, o odmowie przyjęcia osobistego wniosku skazanego o wznowienie postępowania, wobec jego oczywistej bezzasadności na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

postanowił:

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Skarżący w swym zażaleniu w istocie nie przedstawił żadnych argumentów, które wskazywałyby na to, że zaskarżone postanowienie jest błędne, wydane z naruszeniem prawa, czy niedostrzegające argumentacji skazanego przedstawionej w uzasadnieniu wniosku.

Zażalenie jedynie po raz kolejny powtarza i rozwija te same argumenty, które zostały już rozpoznane i omówione w zaskarżonym postanowieniu.

Jak wskazano wówczas, postępowanie o wznowienie postępowania nie jest środkiem procesowym, który może doprowadzić do przeprowadzenia kolejnej kontroli instancyjnej prawomocnego już wyroku.

Brak podstaw, by dokonywać w trakcie tego postępowania ponownej oceny dowodów przeprowadzonych już w sprawie.

Wskazać w związku z tym należy, że subiektywne przekonanie skazanego o nieprawidłowości oceny materiału dowodowego przez Sądy obu instancji oraz o wadach dokonanych na jego podstawie ustaleń faktycznych, nie może stanowić podstawy do wznowienia postępowania.

Przesłanki wznowienia postępowania karnego są ściśle określone w ustawie, a skarżący do żadnej z nich nie odwołuje się. W szczególności nie wskazuje na to, aby w sprawie ujawniły się jakieś nowe dowody lub których nie mógł przedstawić na rozprawie, a w konsekwencji nieznane Sądom rozpoznającym sprawę.

Wnioskodawca w uzasadnieniu swego zażalenia szczególnie akcentuje zmnowę pomiędzy N. S. i W. P., a także S. R., która doprowadziła do sfabrykowania fałszywych dowodów przeciwko skazanemu, a więc na okoliczność, że w związku z prowadzonym postępowaniem dopuszczono się przestępstwa. W tym zakresie jednak, wniosek o wznowienie postępowania został złożony przedwcześnie. Jak wynika bowiem z dyspozycji art. 541§1 k.p.k. „czyn o którym mowa w art. 540§1 pkt 1 k.p.k. (a więc właśnie okoliczność, że w związku z prowadzonym postępowaniem dopuszczono się przestępstwa) musi być ustalony prawomocnym wyrokiem skazującym. Skazany winien zatem najpierw złożyć zawiadomienie o przestępstwie (np. składania fałszywych zeznań) dokonany przez wskazywane przez niego osoby, a dopiero po zapadnięciu w tej sprawie prawomocnego rozstrzygnięcia skazującego, wystąpić na tej podstawie z wnioskiem o wznowienie postępowania.

W tym stanie rzeczy, nie budzi wątpliwości trafność postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 15 grudnia 2020r., które jako prawidłowe, należało utrzymać w mocy.

Z uwagi na powyższe, Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.